

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

11. Consputatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

Mor.

que lachrymis incalesce, qui jam modò intus à charitatis calore torpens, totus ad ignem frigefactus accesseras.

August.

O ignis, ò ignis, qui semper ardes, & nunquam extingueris, accende me. Accende lachrymas, & inflama suspiria, ut exurantur, nedum contribulentur capita draconum in aquis. Acris etenim Diabolus, ut ille ait, contriti cordis lachrymâ torquetur, quàm flammâ infernalis incendii: & tolerabilius sustinet flammam suam, quàm lachrymam nostram.

Isal. 73. Petr. Cellens. tom. 9. Bibl. veter. Patrù. Lachrymâ torura demonis. Item 2.

Vide ergo & tu. quia malum, & amarum est, reliquisse te Dominum Deum tuum, & non esse timorem Dei apud te. Ita, ita, Fratres, & nos cum Petro scelera nostra lachrymis diluamus. Heu! quoties & nos licet confessi simus novisse Deum? factis tamen negavimus! Heu! quoties & nos cum illo diximus: Quis est Dominus? Nescio Dominum, & Israel non dimittam?

Exod. 5.

Hoc plorandum, Fratres, hoc verè lugendum, non rerum temporalium jactura, non filiorum mortis tam immoderate, ut fieri solet, sed jactura divinæ gratiæ, sed mors, quam nos, nos ipsi intulimus Filio Dei.

Tetr. Cellens.

Sterilis, ait Petrus Cellensis, est omnis effusio lachrymarum, quæ non effunditur propter regnum calorum. Heu! flebam, Ajebat Augustinus, Didonem mortuam, quæ se occidit ob amorem Aneæ, cum interea me ipsum in his à te morientem, Deus meus, vita mea, sicis oculis servem miserimus. Quid enim miserius misero non miserante se, & flente Didonis mortem, quæ flebat amando Aneam, non flente autem mortem suam, quæ flebat non amando ee?

Aug. 1. Conf. c. 13. Lachryma Augustini in aniter susa.

Hoc caput, hic fons, unde jugiter defluamus, ut & veri lachrymarum fontes apud Gregorium, cum quis aut malorum suorum reminiscitur, considerans, ubi fuit, aut judiciorum Dei sententiam metuens, & secum quarrens cogitat, ubi erit, aut cum mala vitæ presentis solerter attendens, moerens considerat, ubi est, aut cum bona sempiterna patriæ contemplatur, quæ quia nedum adipiscitur, lugens conspicit, ubi non est.

D. Greg. 23. Mor. 13.

Lachryma quas ob res fundenda.

Ob alia si fleas, audi in tuas lachry-

mas, quod de Magdalene lachrymis ille cecinit:

Tam pretiosa pedes Domini nisi lambere unda, Vnda quid (ah! querever) tam pretiosa peris?

Apud Bossium in Bibliotheca.

CONSPVTATIO. PUNCTVM XI.

Tunc expuerunt in faciem ejus. Matt. 22. Mar. 14.

Confusio faciei mea Hieronymus: Ignominia faciei meæ cooperuit me, à voce (ab ore) exprobrantis, & obloquentis. Idem, & blasphemantis, à facie inimici: & persecutis: hæc omnia vengerunt super me.

Psal. 43. Hieron.

Propter te, ò Pater, sustinui opprobrium, operuit confusio faciem meam. Campensis in Paraphrasi: Tuo enim jussu hanc pertuli ignominiam, ut texerit totam faciem meam infamis pudor. Extraneus factus sum fratribus meis, & peregrinus, ad verbû, & incognitus filiis matris meæ; adeò scilicet, ut me tam fœdè consputum non agnoverint. Tu scis improprium meum, & confusionem meam, & reverentiam meam. Iuxta alios: Tu scis opprobrium meum, & confusionem meam, & ignominiam meam, quàm gravis, quàm ingens: tu, tu scis ignominiam meam.

Psal. 68.

Ad Helviam Seneca: Ducebatur Aristides ad supplicium, cui quisquis occurrebat, deiciebat oculos, & ingemiscebat, non tanquam in hominem justum, sed tanquam ipsam justitiam animadverteret. Irvensus est tamen, qui faciem ejus inspueret. Poterat ob hoc molestè ferre, quòd sciebat neminem id ausurum puri oris. Expende Philosophi lepotes, & acumina, & compone, si licet, hominem Deo. O quàm sic fœdè consputus poterat molestè ferre, quòd sciebat, neminem id ausurum puri oris! Quàm nunc fœdè sputaminibus exceptus, non Aristides, sed Deus!

Sen. consol. ad Helviam. c. 13.

Consputare alium nemo puri oris potest.

Faciem meam non averti ab increpantibus, & conspuentibus in me. Hebr. ab ignominia, & sputo. Augustinus, à fœditate sputorum.

Isa. 50. Aug. ser. II. de Temp.

Iob. 30.
Astrum. ib.

En modò verus Iob, qui verè dolenter A
dicere possit: *Filii stultorum, & ignobilium,*
& in terrâ penitus non parentes, seu ad ver-
bum, nullius nominis, abjectioresq; terrâ ipsâ
abominantur me, & faciem meam conspuere
non verentur. Neque hoc hyperbolicè so-
lâ, quemadmodùm de sputis Iobi inter-
pretantur Nicetas, Gregorius, & Hugo
Carenfis, quòd nimirùm fluxa, & contu-
meliosa verba in eum, quasi sputa è deri-
sorum ore deflexerint, sed propriissimè, B
sed verissimè filii terræ, immò ipsâ terrâ
abjectiores impurato ore expuebant in
eum venenatos sputus, quemadmodùm
ait Lactantius, divinamq; illam faciem
fœdissimè conspucebant.

Lact. l. 4. de
vera Sap.

Cant. 5.

Heu! *Qualis est dilectus tuus ex dilecto, ô
pulcherrima mulierum, quis sic adsurasti nos?*
*Dilectus meus candidus, & rubicundus, ele-
ctus ex millibus. Caput ejus aurum optimum,*
*coma ejus alata palmarum, oculi ejus sicut co-
lumba.* Abi, abi, sponsa: abi, hic certè
sponsus non est. *Non est species ei, neque de-
cor.* Hic neque candidus est, nec rubi-
cundus, sed pallens, sed lividus, conspu-
tus, deformatus. Caput ejus jam non
aureum, sed phlegmatibus onustam, ac
veluti plumbeum. *Obscuratum est aurum,*
mutatus est color optimus. Come jam non
erecta, sed sputis inclinata, ac depressa:
nigra certè præ atrâ expuentium bili, sicut D
corvus.

Psal. 44.

O, ô sponsum anime! ô speciosum for-
ma præ filio hominum, ubi quæ gratia diffu-
sa in labiis tuis!

Estne facies hæc eadem, quæ quon-
dam respiciens sicut Sol?

Tunc idem, qui dictus es splendor glo-
ria, & figura substantiæ Patris?

Christus quomodo
re conspuari
toleravit?
Sedul. l. 5.

Heu! cur sic consputus? cur ita coin-
quinatus? In faciem tuam fortène ex-
puunt, quasi non sit vilior in Orbe locus?
Verùm sat scio, cur conspuui voluisti.

Hæc sputa per Dominum nostram lavere
figuram. Ita Sedulius. Vt sputaminibus
susceptis faciem animæ nostræ lavaret.

Hier. in Cat.
Iudic. 16.

Ita Hieronymus.

Vt per hæc sputa fierent Diaboli vin-
cula, sicut filium de stuprà tortum sputamine.
Nec uni Samsoni tantùm, sed ipsi pueris
frangi facillima.

Vt hinc etiam Christianorum sputum
contra serpentis antiqui virus, & tenta-
tionem fieret antidotum. *Si expueris enim
super eum, extinguetur.*

O sputa ergo, quæ non coinquinant ho-
minem, sed decorant: ut non propterea
minùs pulcher sponsis ipsis animabus ap-
pareas, nec te propterea minùs adole-
scentulæ diligant, sed porius post te cur-
rant, vultumq; tuum, vel ita consputum,
Domine, requirant.

Vel in ipsis sputis speciosus formæ præ filiis
hominum. Ita D. Paschasius: Humanitas
etiam in eisdem passionibus, & in-
juriis misericordiarum virtus esse com-
mendatur: & idèd pulcher in Cruce, pul-
cher in flagellis (adde, pulcher in sputis)
pulcher in omnibus prædicatur.

Conspuerunt illi quidem eum tanquã
blasphemum, & detestabilem: sed ille ob
hæc sputa non minùs Deo Patri dilectus
fuit, nec minùs benè sibi Pater in eo com-
placuit: hocque illi satis, quòd nunquã
in eum Pater conspuuit, ut cum murmu-
ratrice illâ deberet vel ad momentum ru-
bore suffundi. Hoc illi satis, quòd dege-
ner nunquã extiterit, semenque longæ-
vum curaverit, quia sicut in Adam om-
nes moriuntur, ita & in Christo omnes vivi-
ficabuntur. Vt proinde opus non fuerit, ut
vidua Synagoga in faciem ejus expueret,
quasi in eum, qui omni opprobrio, &
contumeliâ dignus esset, quòd demor-
tui videlicet semen non suscitaverit, ju-
re; ob id dehonestandus, ac fœdandus
esset in vultu, qui clementiæ, & humani-
tatis sedes, ac speculum esse debet; atq;
ibi immanitatis, & ingratiitudinis signa
ferre cogere, ubi mansuetudinis, &
gratiæ notæ fulgere debebant: nam ipse
& per se pulcher in calcamentis, & san-
daliis præparatis in Evangelium pacis, &
per Apostolos domum ædificavit, Evan-
geliique semine filios procreavit: Narra-
bo nomen tuum Fratribus meis, in medio Ec-
clesia laudabo te.

Num. 11.
Deut. 25.

1. Cor. 15.

Num. 11.
Deut. 25.

1. Cor. 15.

Num. 11.
Deut. 25.

Aug. in Ps. 44

Psal. 21.

Psal. 21.

Psal. 72.

Psal. 72.

Psal. 72.

Psal. 7.

setur dolor; ex Pagnino, perversitas, ex Felice Pratenſi, labor, afflictio, qua alios affligit, in caput ejus: & in verticem ipsius iniquitas ejus descendat. Campenſ. Recidet ærumna in caput ejus: & in verticem ipsius injuria, quâ me afficere conatus est.

Cypri. sev. de Pass. Christi.

Ipsè enim, velut ait Cyprianus, inter sputamenta, & colaphos, & reliqua ludibria, patientiâ, & mansuetudine vefanas persecutorum mentes conturbat, & in eo, quodd inter injurias, & convitia se malitia Judaica sentit contemptam, vehementius exacerbat: & de impietate, & malitiâ suavitatis, pietasq; Christi triumphat. Equanimiter omnia sustinet, conſpuit interim se finit: cælorum pulchritudo tolerat coinquinari, exæcariq; propemodum sputis, qui jam sputo cæcos illuminavit.

Sputo propè cæcari tulit, qui sputo cæcos illuminavit.

Corn. à Lap. in 1. Cor. 4. ad illa verba: Sicut Dei ministros in multa patientia.

Hanc edocti patientiam perfecti quique viri ad Christi similitudinem exerationes, ac sputa in faciem toleraverunt. Ex his D. Franciscus Xaverius, & socius ejus, Joannes Fernandes, in Iapone diu concionantes nihil profecerunt, donec à Iapone sputo in faciem appetiti, modestè deterſo sputo, quasi nihil passi, in concione suâ perrexerunt, probra, irrisiones, aliâq; plurima patientissimè pertulerunt. Hanc patientiam admirati Iapones ingenio acres, quasi homines cælo delapsos colere, eorumque doctrinam, & fidem certatim amplecti cœperunt.

O veri Christianæ fidei cultores! ô uberrimi Christianæ patientiæ fructus! Vbi nunc tua impatientia? ubi vivacissimus sensus?

Cave, cave, ô anima, ne unquam factò, verbo, vel cogitatu, aut Superiorum tuorum contemptu, aut divinæ gratiæ, aut sanctarum inspirationum neglectu conspuas in Christi faciem, ne in propriam animæ tuæ faciem eadem sputa recidant, & dicas: Sputa ejus super nos, & super liberos nostros; hasq; & tu execranda, & abominabilis Deo, Angelis, & hominibus.

VELAMEN.

PUNCTUM XII.

Et velaverunt eum. Luc. 22.

Marc. 14.

UT indignum scilicet existimatum vitâ, consortio, conspectuq; hominum. Quod & antiquo more erga damnatos, aut dammandos fieri consuevit, Nedum verbum de ore Regis exierat, & statim operuerunt faciem ejus (Aman.) Erat cooperta castissima illa, jam jam lapidibus obruenda, Caput obnubito, & infelici arbori suspendito. Apud Livium, & Tullium pro Rabirio.

Velabantur olim damnati. Esth. 7. Hug. Car. 16. Dan. 13. Sanc. ibid.

Signum ergo ferale (heu! mi Iesu) video, cum jam te verum justitiæ Solem obnubilari, ac jam jam in mortem occidere conspicio, nuncque illud de te Patris proloquium intelligo: Solem nube tegam. O Solem, ô Solem jam obnubilatum in mortis occasu! Cur, cur tam properè faciem tuam abscondis?

Cic. pro Rabir.

Et velaverunt eum. Heu clauduntur Christi lumina, non tam mortis necessitate, quàm horrore perfidiæ: nam & velamen est super oculos, & corda eorum usque in hodiernum diem, & nimis certè obſcuratum est inspiens cor eorum, dum hoc obducto velamine, justitiæ Solem ita eclipsare nituntur.

Iob. 13.

Rom. 1.

Sed & hoc planè est, quod olim præcepit Deus: Pones in tabernaculo Arcam, demittesq; ante illam velum. Quod nimirum perfidi, veluti ab illius aspectu, ita & ab hujus veræ Arcæ intuitu arcerentur.

Exod. 40. Velata Christi facies, ne eam viderent Indai.

Et velaverunt eum, ut à se ipsi, quem admodum ait Beda, faciem ejus absconderent. Certè divinam illam faciem nunc velant in terrâ, eam amplius non visuri in cælo. Non velant in honorem, sed quasi velamen habentes malitiæ libertatem, 1. Pet. 2. fordidissimum hoc velamen apponunt.

Beda. in Cant. D. Thom.

Compone ergo, si licet, istud: Et velaverunt eum; cum illo: Et duabus velabant faciem Isai. 6.

Velata eadem facies & ab Angelis.